

ingenfomhelst Betænkelse. Selv om ikke sttgende Indtægter eller en eller anden indtrædende Udgiftsformindkelse skulde gjøre det overskødig at ty til Kassereholdningen, vil der ingen Vanskelighed blive. Dette med Hensyn til det almindelige Resultat.

Af de enkelte Poster er der vistnok kun en, med Hensyn til hvilken man vil vente, at jeg skal udtale mig fra Begyndelsen. Det er nemlig med Hensyn til det Punkt, der findes under Nr. 30 i § 25, hvor der er opført en Udgift, som er anslaaet til 300,000 Rb., til Lønningstillæg til Embeds- og Bestillingsmænd, anfatte i Embeder eller Bestillinger, for hvilke Lønningen er bestemt ved Lov eller ved de aarlige Finantslove, og hvis Lønning ikke overstiger 1,200 Rb. Forhøielsen er 10 pCt. af de dem tillagte faste Pengeindtægter, dog kun af de første 800 Rb.; det er Hovedreglen, og dertil komme de nærmere Regler, som i Øvrigt ere opførte i Lovforslaget. Hvorledes det hænger sammen med det Nummer, vide Thingets ærede Medlemmer. Regjeringen havde indbragt et Lovforslag om en Lønningforhøielse for 1874—75, hvilket var bygget paa de Grundsaetninger, som Regjeringen maatte anse for de rigtige. Dette Lovforslag blev, som bekendt, standset i Folkethinget. Efterat derpaa nogen Tid var gaet, blev der imidlertid fra nogle af Thingets Medlemmer, som ikke havde stemt for Forslagets Fremme eller endog havde stemt imod det, indbragt et Forslag, som med de nødvendige Tillæg er det, der nu findes under Nr. 30 i § 25. Den Stilling, som Regjeringen maatte indtage overfor dette Forslag, var efter vort Skjøn given med en af de særlige Forhold følgende Nødvendighed. Hvor utilfredsstillende vi end maatte anse dette Forslags Indhold for at være, kunde vi dog ikke anse det for rigtigt at gjøre nogen saadan Indsigelse mod dette Forslags Fremme, vare sig hvad Indholdet eller hvad Formen angaar, hvorved det med Høje kunde bebreides Regjeringen, at den havde forhindret, at nogen Lønningforhøielse, hvor tarvelig den end maatte være, kom de paagjældende Embeds- og Bestillingsmænd til gode. Hvad navnlig Indholdet angaar, vil jo en Sammenligning mellem Regjeringens Forslag og det Forslag, som kom frem, tilstrækkelig vise, hvor lidet Regjeringen i og for sig kunde anse det for tilfredsstillende, men naar et Resultat kun kan tilveiebringes gennem Overensstemmelse mellem Tre, er naturligvis den, der vil give det Mindre, under sædvanlige Forhold og navnlig under de nærværende, den Stærkste. Hvad Formen angaar, fremhævede jeg ligeledes, at jeg ansaa det for en heldigere Form, naar saadanne Tillæg til Lønninger, der ere bestemte ved Lov, bleve givne ved Lov, om endog saa kun for et enkelt Aar; men jeg kunde paa den anden Side ikke anse det for rigtigt, at Regjeringen paa dette Punkt gjorde nogen absolut Ind-

sigelse. Det Slags Spørgsmaal maa ordnes under et praktisk Synspunkt, naar der ikke er Tale om noget absolut Utilstedeligt, hvad der efter Regjeringens Mening her ikke er. Derimod var jeg mig fra første Færd, da der blev Spørgsmaal om at fremme denne Sag og navnlig at fremme den ved Ændringsforslag til Finantsloven, bevidst, at det var en naturlig Opgave for Regjeringen at forebygge en hvilkenfomhelst Misforstaaelse med Hensyn til det andet Things Stilling. Ganske vist var naturligvis i alt Fald Landsthingets Ret ubestaaen. Selv om Finantsministeren i saa Hensende ikke havde yttret et eneste Ord, var selvfølgelig Landsthingets Ret til en fuldstændig fri Bedømmelse og Overveelse af disse Spørgsmaal, baade hvad Indholdet og Formen angaar, ubestaaen, thi den kunde ikke formindstes ved nogen Tilbageholdenhed fra min Side, men jeg sølte mig selv opfordret, baade som Minister og som Landstingsmand, til fra det første Dieblit af at udtale for Forslagsstillerne ligesom i Thinget selv, at der ikke var Tanke om, at Regjeringen skulde forsøge at gjøre nogenfomhelst Indflydelse gjældende overfor Landstinget til paa dette Punkt at holde det tilbage fra en aldeles fri og selvstændig Bedømmelse, bygget paa en Overveelse, saavel fra Indholdets som fra Formens Side. Det er altsaa det Synspunkt, hvorfra dette Spørgsmaal forelægges det høie Thing til Overveelse.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Jeg har kun begjært Ordet for at fremsætte nogle Bemærkninger med Hensyn til et enkelt Spørgsmaal vedkommende Kirke- og Undervisningsministeriet. Paa det Finantslovforslag, der blev forelagt i det andet Thing, var der under Universitetet optaget som en Indtægtspost et Beløb ydet af Kommunitetets Møbler af 21,700 Rb. 95 p. Denne Post blev udstemt i det andet Thing ved 2den Behandling. Den blev derefter af Ministeriet foreslaaet atter indsat dog i en afrundet Form til 21,000 Rb., idet man antog derved at fjerne i det Mindste een Indsigelse, som var kommen til Orde under 2den Behandling af Sagen; men Forslaget blev forkastet med, saa vidt jeg husker, et Flertal af 20 Stemmer ved 3die Behandling. Den Hovedbetragtning, hvorpaa Flertallet støttede sin Regtelse af dette Beløb, var den, at det maatte anses for nødvendigt at bringe det dertil, at Kommunitetet paa en flydiger og kræftiger Maade kunde fyldestgjøre sine egentlige fundatsmæssige Forpligtelser, nemlig at sørge for de trængende Studerende, derhos maatte Kommunitetet frigjøres for Beløb til andre i Forhold dertil uvedkommende Formaal. Fra min Side blev det fremhævet, hvad jeg allerede tidligere har havt Leilighed til at gjøre gjældende, at det dog ikke vel kunde siges, at det Formaal, der var Spørgs-